ఊరగాయ నవ్వింది

(స్వాతి వారపత్రిక కామెడీ కథల పోటీలో ప్రత్యేక బహుమతి పొందిన కథ)

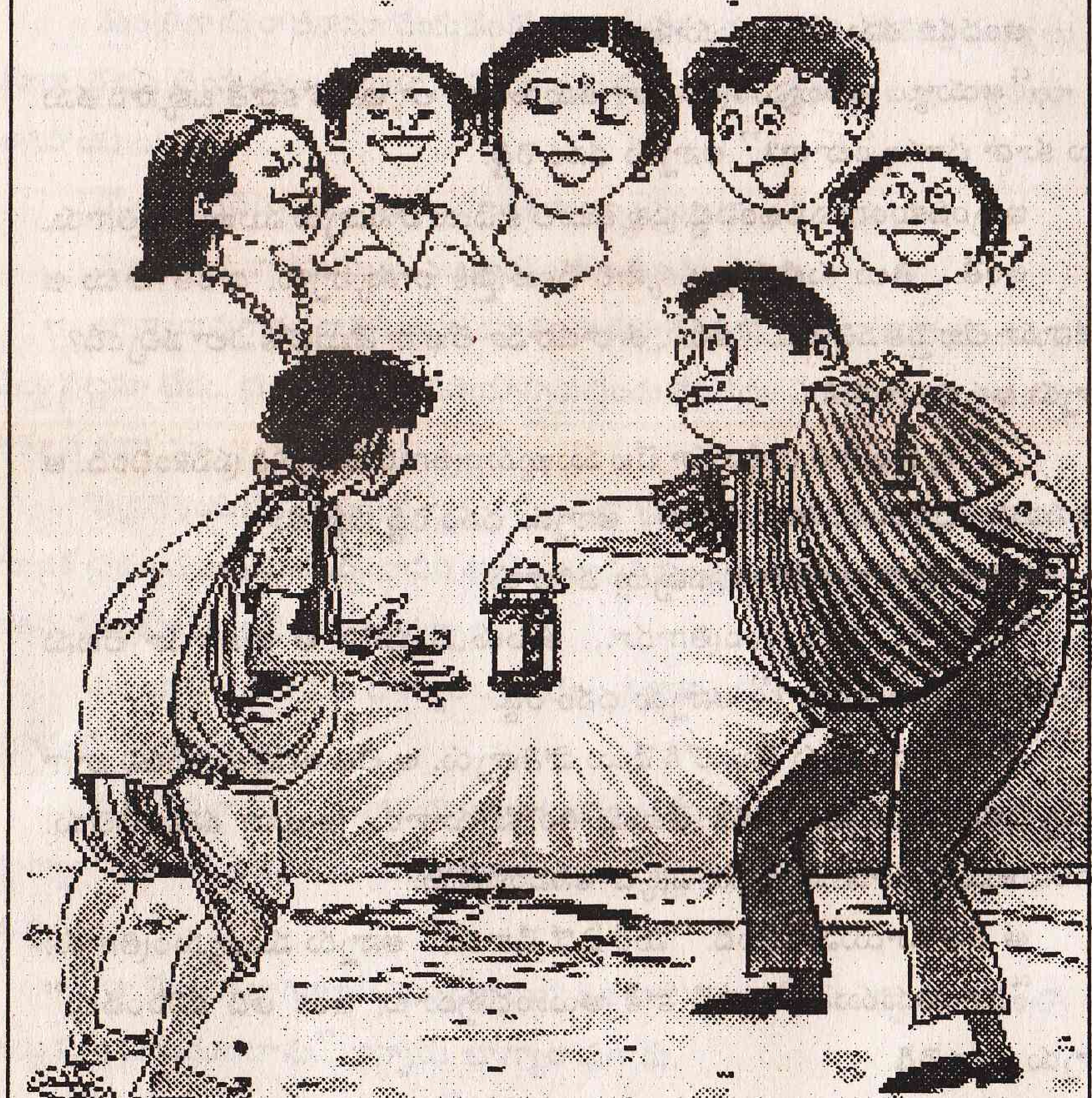

ప్రముఖ సంస్థ ఒకటి ఊరగాయ పరిశ్రమని కూడా ప్రారంభించింది.

ఏ పేపర్లలో చూసినా ఆ పచ్చళ్ళని గురించిన ప్రకటనలే! వివిధభారతిలో ప్రకటనలే కాకుండా ప్రత్యేక కార్యక్రమాలు కూడాను. రోడ్ల మీద పోతుంటే ముఖ్యమైన సెంటర్లలో ఈ పచ్చళ్ళను గురించిన పెద్ద పెద్ద హోర్డింగ్స్! నాకు సినిమాలు చూసే తీరికా, ఓపికా లేవుకాని, ఎడ్వర్టయిజ్‌మెంట్ షార్ట్స్ సినిమాలుగా కూడా ఖాయంగా వచ్చే ఉంటాయని నా నమ్మకం.

ఏమైతేనేం... ఆ ప్రకటనల జోరుతో మనసులోనే నాసికాపుటాలకి కమ్మని ఊరగాయల వాసన తగిలి నోరూరిపోసాగింది. ఇంక ఊరి ఊరి కారిపోయే స్థితి వచ్చేసరికి జిహ్వ చాపల్యం ఆపుకోలేక ఒక సీసా కొనేశాను.

పావుకిలో సీసాకి పదిహేడు రూపాయలు పెట్టడమంటే ముందు మనసు కొంచెం పీకులాడినా అది అందించబోయే రుచులు తలచుకొని ధైర్యం చేసి కొనేశాను. కుస్తీ పోటీల్లో ట్రోఫీని కొట్టేసినట్లు, అర్జునుడు మత్స్య యంత్రాన్ని సాధించినట్లు (పడిపోయిన ఆ చేపను చేతిలో పట్టుకు తిరిగాడో, లేదో నాకు తెలీదు- అసలు ఆ చేప పడిపోయిందో, లేదో- లేదా గుచ్చుకున్న బాణం దానికే ఉండిపోయిందో కూడా నాకు తెలీదు) నలుగురికీ కనిపించేటట్లు ఆ సీసాను తీసుకుని హంసగమనంతో ఇంటికి బయలుదేరాను.

అలా నెమ్మదిగా నడుస్తుంటేనే నలుగురూ నన్ను చూసి- వారిలో అంతటి సాహసం చేయలేనివారు అసూయతో నావంక చూస్తారని ఆశించాను. కాని, చెప్పొద్దూ... నా విషయం పట్టించుకున్నవాడెవడూ లేకపోవడంతో నిరాశే కలిగింది. 'పోన్లే- ఇదీ మంచికే... నన్ను చూసి అసూయపడితే వాళ్ళ మనసుకి బాధ కలుగుతుంది. అంటే... పరోక్షంగా వాళ్ళని బాధించినవాడినవుతాను. ఆ పాపం నాకెందుకు? నాకు ఆ పాపం అంటకుండా ఉండడానికే భగవంతుడు,ఇలా చేశాడు' అని నన్ను ఓదార్చుకుని నాకు నేనే సర్దిచెప్పుకున్నాను.

ఇంటికి చేరాక... కనీసం ఇప్పుడైనా ఒక్కడైనా- ఆఖరికి... ఇరుగుపొరుగువారైనా చూస్తారేమోనని గేటు దగ్గరే, నలుగురికీ కనిపించేటట్లు సీసా పట్టుకుని కాసేపు తారట్లాడాను. ఊహూ.... ఎవ్వరైనా పట్టించుకుంటేగా!

ఇంతలో... లోపల్నుంచి చూసిన మా చిన్నవాడు- "అరుగో... నాన్నగారు వచ్చారు!" అన్న గావుకేకతో ఇంక అక్కడ ఉండే అవకాశం లేక గేటు తీసుకుని నెమ్మదిగా లోపలకి రాసాగాను.

నా చేతిలో సీసా ఉండడం చూసి, "నాన్నగారు ఏదో తెస్తున్నారు!" అని మళ్లీ ఓ అరుపు అరిచాడు వాడు.

కొంచెం దూరాన్నించి చూసినవన్నీ అరుపుల్లో చెప్పడం వాడికి అలవాటు. అది హాబీయేమో కూడా! వాడిచ్చే అనౌన్స్‌మెంట్స్ చూస్తుంటే- 'భవిష్యత్తులో వీడు ఏ రేడియోలోనో, టీ.వీ.లోనో అనౌన్సర్‌గా అఘోరించడు కదా...' అని అనిపిస్తుంది.

'అటువంటప్పుడు ఏ రైల్వేస్టేషన్‌లోనో, బస్ స్టాండ్‌లోనో రాకపోకలు తెలిపే అనౌన్సర్ కాకూడదా..?' అని మనసు పరిహసిస్తుంటుంది. 'ఛీ... పాడు ఆలోచనలు!' అని నా మనసుని నేనే మందలించుకుంటాను.

ప్రతి చర్యకీ వాడిచ్చే కామెంట్రీ చూస్తుంటే- 'బహుశా... వీడు ఏ క్రికెట్ కామెంటేటర్‌గానో పేరు గడించి నాకూ కీర్తి తెస్తాడు' అనిపిస్తుంటుంది. వాడికి క్రికెట్ అంటే మహాపిచ్చి ఉండడంతో ఇది నా అంతరాత్మ చెప్తున్న భవిష్యద్వాణి అనిపిస్తుంటుంది. ఇంట్లో అందరికీ- ఆఖరికి... వంటింట్లో వంట చేసుకునే మా ఆవిడా, మధ్య గదిలో కూర్చుని 'కృష్ణా...రామా...' అనుకునే మా అమ్మకీ కూడా ఈ జాడ్యం అంటించేశాడు వాడు. పోపు వేస్తూనే మా ఆవిడ- "ఇప్పుడు స్కోరు ఎంతరా?" అని అడుగుతుండడం, భాగవతం చదువుతూ కూడా మా అమ్మ- "ఇప్పుడు బ్యాటింగ్ ఎవరిదిరా?" అని మధ్యమధ్య అరుస్తుండడం చూస్తే 'ఇది కలికాలం కాదు.., క్రికెట్ కాలం!' అనిపించేది నాకు.

మా ఇంట్లో క్రికెట్ అంటువ్యాధి సోకనివాడిని నేనొక్కడినే! అంటించాలని విశ్వప్రయత్నం చేశారు కాని, నాకు అంటుకోలేదు. 'ఎద్దుకేమి తెలుసు అటుకుల రుచి..?!' అన్న సామెతను జ్ఞాపకం చేసుకున్నారో, ఏమో... ఇంక నా వెంటపడడం మానేశారు. క్రికెట్ వ్యాధి అంటకపోయినా మావాడి బ్యాటింగ్ పుణ్యమా... అని రెండు మూడుసార్లు ఆ బాల్ దెబ్బలు రుచి చూశాను. దాంతో మావాడు క్రికెట్ కళానైపుణ్యం ప్రదర్శించేటప్పుడు ఆ ఛాయలకి కూడా వెళ్లడం మానుకున్నాను.

నేనైతే నోరు మూసుకుని ఊరుకున్నానే కానీ, ఊళ్లోవాళ్ళు ఊరుకుంటారా? ఒకటి, రెండుసార్లు రోడ్ మీద పోయేవాళ్ళ వీపుల్ని ఆ బాల్ 'నగారా మోత' మోగించడం, దాంతో వాళ్ళు గేటు తీసుకుని మా కాంపౌండ్‌లోకి పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి మావాడ్ని కొట్టేటంత పనిచేయడం, సమయానికి నేనుండి వారిని "అయ్యా... బాబూ... ఏదో చిన్నతనం! పొరబాటయిపోయింది...('క్షమించండి' అనడానికి అభిమానం అడ్డువస్తుందాయె!) ఇంక ఆడనీయనులెండి!" అని బ్రతిమలాడి పంపించేసరికి తల ప్రాణం తోకకి రావడంతో ఇంక నేను ఇంట్లో ఉండగా మా చిన్నవాడు, పెద్దవాడు క్రికెట్ క్రీడను ఆపేశారు.

ఆ తర్వాత ఓసారి మా అమ్మగారు పండగనాడు దేవుడికి పూజ చేద్దామని దొడ్లో పూలు కోసుకుంటుంటే మావాడు కొట్టిన బంతి సూటిగా వెళ్లి ఆమె తలకి తగలడంతో "చచ్చాన్రోయ్..." అన్న పెద్ద అరుపు అరిచి క్రిందపడిపోయి కళ్లు తేలేసింది ఆవిడ. ఆవిడ ముఖాన నీళ్లు చల్లి సపర్యలు చేశాక కాని, పోబోయిన ఆవిడ ప్రాణం తిరిగి రాలేదు. కాని, మా ప్రాణాలు మాత్రం పోయినంత పనయ్యింది. అది ఓ మాదిరి గట్టిగా ఉండే కాన్వాస్

బంతి కనుక సరిపోయింది. ఆవిడ తలకి బొప్పి మాత్రమే కట్టింది. అదే అసలు సిసలు ఇనుపగుండు వంటి క్రికెట్ బాల్ అయితే తల పగిలి ప్రాణం పోయుండేదే!

ఆరోజు సెలవు కావడంతో నేనూ ఇంట్లోనే ఉన్నాను. ఎన్నాళ్ల నుంచో క్రికెట్ ఆడకపోవడంతో మా అబ్బాయిలకి మనసు పెరపెరలాడింది. ఆడితే నేనేమంటానోనని భయం! ఇంజక్షన్ ఇచ్చేటప్పుడు 'టెస్ట్ డోస్'లాగా నా రియాక్షన్ చూడాలని బ్యాటూ, బంతీ పుచ్చుకుని దొడ్లో తిరిగారు. 'పోనీలే... పండగనాడు కాసేపు ఆడుకుంటార్లే...' అని నేనూ చూసీ చూడనట్లు ఊరుకున్నాను. నాలో రియాక్షన్ రాకపోవడంతో ధైర్యం తెచ్చుకుని వాళ్ళు ఇంక ఆట మొదలుపెట్టారు.

'ప్రథమ కబలే మస్తికా పాల్' అన్నట్లు- మొదటి షాట్‌తోనే వాడు వాళ్ళ నాయనమ్మని 'ఔట్' చేయలేదు కాని, అంతపనీ చేశాడు. ఆ దెబ్బతో వాళ్ళు మళ్లీ క్రికెట్ జోలికి పోలేదు. మా అమ్మకి కూడా క్రికెట్ దెబ్బ నషాళానికి అంటిందేమో... ఇంక స్కోర్ గురించి అడగడం మానేసింది. దానికితోడు- టీ.వీ.లో కూడా చీటికిమాటికి క్రికెట్ మ్యాచ్‌లు చూపడం ఆగిపోయింది. అంతటితో ఓ వెలుగు వెలిగి ఆరినట్లే క్రికెట్ ఘోష మా ఇంట్లో అంతరించింది.

"నాన్నగారి చేతిలో ఏదో పెద్ద సీసాయే ఉంది. ఫ్రూట్ జామ్ తెచ్చినట్లున్నారు" అన్నాడు మా చిన్నవాడు మళ్లీ.

"అదేంకాదోయ్... దాని ఆకారం చూస్తే బూస్ట్ సీసాలాగా ఉంది. మనకి పరీక్షలు దగ్గరికి వస్తున్నాయిగా- అది తాగితే చురుగ్గా చదువుకుంటామని తెచ్చుంటారు" అన్నాడు మా పెద్దవాడు- టీ.వీ. ఎడ్వర్టయిజ్‌మెంట్‌లు చూసీ చూసీ ఆ సారం వంటబట్టడంతో.

"నాన్నగారికి ఈమధ్య మరీ నీరసంగా ఉంటోందర్రా! చ్యవనప్రాశ స్పెషల్ తెచ్చుకోమని ఎన్నాళ్లనుంచో చెప్తున్నాను. అది తెచ్చుకుని ఉంటారు" అంది మా శ్రీమతి. నేను ఆఫీసుకీ, పిల్లలు స్కూల్స్, కాలేజీలకి వెళ్లాక ఇంక ఆవిడకి కాలక్షేపం రేడియోయేనాయె! అందులోని ప్రకటనల ప్రభావం ఆమాత్రం ఉండకుండా ఉంటుందా?

"నిన్న డిస్పెన్సరీకి వెళ్లి రావాలన్నారు నాన్నగారు. బహుశా... ఈరోజు వెళ్లి ఉంటారు. వాళ్ళేదో టానిక్ ఇచ్చి ఉంటారు!" అంది మా పెద్దమ్మాయి చెల్లాయితో- వినీ వినిపించనట్లుగా.

వాళ్ళందర్నీ కాసేపు ఆటపట్టించాలన్న ఉద్దేశంతో- నేను ఆ సీసా లేబుల్ కనబడకుండా నావైపు పెట్టుకుని, "ఇదిగో... దీని ఆకారం చూసి చెప్పండర్రా- ఇదేమయ్యుంటుందో!" అన్నాను.

"జామ్..!"

"బూస్ట్..!"

"చ్యవనప్రాశే కదండీ..!"

అమ్మాయిలేమీ మాట్లాడలేదు.

"ఇదేదీ కాదు. మీరందరూ పప్పులో కాలేశారు" అన్నాను.

"నేను కాదు!" అంది మా పెద్దమ్మాయి.

"ఆ.... నువ్వు చెల్లాయి చెవిలో చెప్పిన మాటలు విన్నాలే!" అంది మా చిన్నమ్మాయి.

"అవునమ్మా... నువ్వు నిండుకుండవి!" అని, "ఆ... ఇదుగో చూడండర్రా- ఈరోజు మనింట్లో విందు!" అంటూ లేబుల్ కనిపించేటట్లు సీసా తిప్పాను.

"ఏమిటీ... పచ్చడి సీసానా!?" అన్నాడు మావాడు నోరు వెళ్ళబెట్టి.

"పచ్చడి కొనుక్కురావడమేమిటండీ... ఇంట్లో ఉన్న ఊరగాయలే తినలేక పోతున్నాం. అవన్నీ బూజు కట్టేస్తున్నాయి కూడాను. మొన్న కూడా నిమ్మకాయ బూజుకట్టే జాడీ ఎండలో పెట్టాను... చూడలా? మళ్లీ ఇదెందుకండీ... మీకు డబ్బు ఎక్కువైనట్టుంది!" అంటూ ఉపన్యాసం వరదలా వదిలింది నా శ్రీమతి.

"ఎవరు తింటారని నాన్నగారూ... ఇది తేవడం? ఇంతకన్నా ఏ కలాఖానో తెస్తే అందరం తినేవాళ్ళంగా!" అంది మా పెద్దమ్మాయి.

"అందరూ తినాలనే తెచ్చాను. తెల్లవారి లేస్తే దీని గురించిన ఎడ్వర్టయిజ్‌మెంట్‌లు పేపర్లో చూడ్డంలా? రేడియోలో వినడంలా? ఓసారి తెచ్చి చూస్తే ఆ రుచేమిటో మనకీ తెలుస్తుంది. బాగుందనుకుంటే మనమూ ఆ విధంగా చేసుకోవచ్చు" అన్నాను నేను.

"అంతేలెండి- మీ మగవాళ్ళ వ్యవహారాలు ఇలాగే ఉంటాయి. ఇంతకీ... ఎంత చిలుము వదిలిందేమిటి?" అంది మా ఆవిడ.

"ఆ... పదిహేడు రూపాయలే!" అన్నా తేల్చిపారేస్తూ.

"పదిహేడు రూపాయలు!" అని ఒత్తిపలికి "హు.... ఆ డబ్బుతో మనం ఇంట్లో పెట్టుకుని ఉండే పెద్ద జాడీలో సగం ఊరగాయ వచ్చి ఉండేది. సరే... కానీండి. ఇటువంటివి తెచ్చేముందు కాస్తంత ముందు చెప్తే ఈ రభసంతా ఉండకపోవు!" అంది.

'ముందు చెప్తే తేనిస్తారా?' అని మనసులోనే అనుకుని, "రుచి చూసి ఆ తర్వాత కామెంట్ చేయండి. ఎలాగూ భోజనం టైమైంది. తొందరగా వడ్డించండి. అందరికీ ఈ ఊరగాయ వెయ్యి!" అంటూ ఆ సీసాని మా ఆవిడ చేతికి అందించాను.

చచ్చిన ఎలకను పట్టుకున్నంత బాధగా ఆ సీసాను పట్టుకుని అయిష్టంగా లోపలికి తీసుకువెళ్లింది మా ఆవిడ.

అమ్మాయిలు పీటలూ, కంచాలూ పెట్టడానికి అమ్మ వెనకాలే లోపలికి వెళ్లారు.

అబ్బాయిలిద్దరూ ఒకరి ముఖం ఒకరు చూసుకుంటూ ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుకుంటూ ఉండిపోయారు.

నేను కాళ్లు కడుక్కుని బట్టలు మార్చుకోవడానికి వెళ్లాను.

* * *

అందరం భోజనాల దగ్గర కూర్చున్నాం.

"నాన్నగారికి ఆ ఊరగాయ కొంచెం వెయ్యవే!" అని మా పెద్దమ్మాయికి పురమాయించింది మా శ్రీమతి.

"నువ్వు కూడా కొంచెం వేయించుకో!" అన్నాను.

"అబ్బే... నాకొద్దు! నేనెప్పుడైనా బజారు ఊరగాయలు తిన్నానా? తలుచుకొంటేనే నాకు ఒళ్ళు జలదరిస్తుంది" అంటూ ఒళ్ళు వంకర్లు పోనిచ్చింది.

బజారు నుంచి తెచ్చే మిఠాయిలు తినడానికి మా ఆవిడకేమీ అభ్యంతరం, జలదరింపూ ఉండవు. ఎటొచ్చీ ఊరగాయకే వచ్చింది.

"మీరేసుకోండే!" అన్నా అమ్మాయిల వంక చూస్తూ.

"అమ్మో... నాకొద్దు!" అంది మా పెద్దమ్మాయి- ఆకు పురుగుని చూసినట్లు! అది ముమ్మూర్తులా వాళ్ళమ్మ పిల్ల.

"నాక్కొంచెం వెయ్యవే అక్కయ్యా!" అంది చిన్నమ్మాయి.

ఎలాగూ తప్పనిదాన్ని గౌరవంగా ఒప్పుకుంటే బాగుంటుందన్నట్లు-

"మీరు రుచి చూసి చెప్పండర్రా!" అన్నా అబ్బాయిలతో- వాళ్ళు ఎలాగూ కాదనరన్న నమ్మకంతో.

వాళ్ళేమీ మాట్లాడలేదు.

మా పెద్దమ్మాయి సీసా మూత తీసి- నాకూ, చెల్లాయికీ, తమ్ముళ్ళకీ కొంచెం కొంచెం వడ్డించింది.

"తొందరగా మూత పెట్టవే! ఆ వాసనకి నాకు కడుపులో తిప్పుతోంది!" అంది శ్రీమతి ముక్కు మూసుకుంటూ- వెల్లుల్లిని చూసిన శ్రీవైష్ణవులలాగా.

మా అమ్మాయి సీసాకి మూత బిగించి ఏదో ఎంగిలో, అంటో ముట్టుకున్నట్లు చేతులు కడుక్కుని వచ్చి కంచం దగ్గర కూర్చుంది.

మా రెండో అమ్మాయి ఊరగాయని కొద్దిగా నాలిక్కి రాసుకుని ఆముదం తాగినట్లు ముఖం పెట్టింది.

"బాగాలేదు నాన్నగారూ! ఏమిటో మసాలా వాసనగా ఉంది. రుచి కూడా ఏమిటోగా ఉంది!" అంటూ ఆ కాస్త ఊరగాయనీ పక్కకి తోసేసింది.

"వగలు పోకు. కాస్త నాలిక్కి రాసుకుంటే రుచి తెలిసిందా ఏమిటి? ఓ ముద్ద కలుపుకుని చూడు!" అన్నాను.

"లేదండీ... అసలు నాకా వాసనే గిట్టడం లేదు. తింటే డోకు వచ్చేస్తుంది!" అంది.

ఇంక నేను బలవంతం చేయలేదు.

మా మూడో అమ్మాయి దానికి వంత పాడింది.

మా పుత్రరత్నాలు ఏం చేస్తున్నారోనని వాళ్ళవైపు చూశాను. బుద్ధిమంతుల్లా ఇద్దరూ కొంచెంగా అన్నంతో కలుపుకుని ముద్దలు నోట్లో పెట్టుకుంటున్నారు. ఎంతైనా బయట తిండికి అంతో, ఇంతో అలవాటు పడ్డ మగరాయుళ్ళాయె- వాళ్ళకి ఆడపిల్లలకున్నంత భేషజాలెందుకుంటాయి? ముద్దలు చప్పరిస్తూ వాళ్ళు- "ఫర్వాలేదు కాని, ప్రత్యేకించి కొనుక్కోవలసినంత రుచిగా ఏంలేదు నాన్నగారూ!" అన్నారు.

నేను తల కాస్త అటు తిప్పుకునేసరికి- కలిపిన అన్నాన్నీ, మిగిలిన పచ్చడినీ గుట్టుగా కంచం క్రిందికి తోసేశారు.

నేను అది చూసినా గమనించనట్లే ఊరుకున్నాను.

ఇంక నా వంతు వచ్చింది. అందరూ నావంకే చూస్తున్నారు.

ఆ ఊరగాయ తినాలని నోరూరిన సంఘటనలను, సందర్భాలనూ గుర్తు తెచ్చుకుంటూ కొంచెం ఊరగాయ తీసి నాలిక్కి రాసుకున్నాను. నాకు తెలీకుండానే నా ముఖ కవళికలు మారిపోసాగాయి.

వస్తున్న నవ్వును ఆపుకుంటూ ముఖం ప్రక్కకి తిప్పుకుంది మా ఆవిడ- అగ్నిహోత్రావధానులింట్లో కరటకశాస్త్రిలాగా.

మా అమ్మాయిలు నవ్వెక్కడ కనిపిస్తుందోనని తలలు దించేసుకుని క్రీగంట చూడసాగారు.

మగపిల్లల వైపు తిరిగి చూసే ధైర్యం నాకు చాలలేదు.

బింకానికి పోయి- "ఊరగాయ పర్వాలేదనుకో. కాని, మసాలా కొంచెం ఎక్కువగా దట్టించాడు!" అంటూ కొద్దిగా అన్నంలో కలుపుకున్నాను. ఆ ముద్ద నోట్లో పెట్టుకున్నాను కాని, అది గొంతు దిగందే..!

అసలు సంగతేమిటంటే... ఆ ఊరగాయలో మసాలా మాట అటుంచి- అల్లం దట్టించి వేశాడు. మసాలా వాసన మా ఇంట్లో ఎవరికీ గిట్టదు. నేను మసాలానైనా తినగలను

కాని, అల్లం మాత్రం ముట్టుకోను. అది నాలిక్కి తగిలిందంటే డోకొచ్చినంత పనవుతుంది. అందుకే మా ఇంట్లో కూరలు చేసినప్పుడు అల్లం లేకుండా నాకు విడిగా తీసి ఆ తర్వాత అల్లం వేస్తారు. అటువంటిది- దానినిండా అల్లం ఉండడంతో నేను ఒక్క ముద్ద కూడా మింగలేక ప్రక్కకి తోసేశాను... "అల్లం వేయకుండా ఉంటే బాగుండేది!" అంటూ.

అంతే..! ఇంక మావాళ్ళ నవ్వులు కట్టలు తెంచుకున్నాయి. కన్నీళ్లు వచ్చేదాకా పడీపడీ నవ్వసాగారు.

ఏడవలేక నేనూ నవ్వుతూ- "ఏమిటా నవ్వు?" అని కోప్పడ్డాను.

ఆ విధంగా అప్పటికి ముగిసింది ఊరగాయ పర్వం!

పది రోజులైనా, పదిహేను రోజులైనా ఆ ఊరగాయని ముట్టుకున్నవాళ్ళు లేరు.

ఆరోజు ఆదివారం!

తీరిగ్గా కూర్చుని ప్రొద్దున్నే పేపర్ చదువుకుంటున్నాను.

"కాస్తంత పచ్చడి ముద్ద వేయండమ్మా!" అంటూ ఇంటిముందు నిలబడి అరిచాడో అన్నార్తుడు. వెంటనే నాకో బ్రెయిన్ వేవ్ కలిగింది.

ఎలాగూ మేము ఆ ఊరగాయని తినలేకపోతున్నాం. 'ఆ ముష్టివాడికిస్తే వాడు ఎంతో ఉబ్బితబ్బిబ్బయిపోతాడు. అటువంటి ఖరీదైన ఊరగాయని అతగాడు ఎప్పుడైనా తిని ఉంటాడా?' అనుకుని వాడిని ఉండమన్నాను.

ముందు ఆ సీసా తీసుకువెళ్లి వాడికి ఇయ్యాలనుకున్నాను. కాని, 'అంతా ఒకడికే ఇచ్చే బదులు విష్ణుమూర్తి అమృతం పంచినట్లు పదిమంది ముష్టివారికి పదింతలు పంచితే పుణ్యం, పురుషార్థం కదా...' అనిపించింది. దొడ్లో ఉన్న ఓ బాదమాకు కోసుకువెళ్లి అందులో కొంచెం ఎక్కువగానే ఆ ఊరగాయ పెట్టి తీసుకువెళ్లాను.

ఊరగాయ తాజాగా ఉండడం, ఆకులో ఎక్కువగా కనిపించడంతో ఆ ముష్టివాడికి ఏమి అనుమానం వచ్చిందో- "బాబూ... నిజం చెప్పు- ఇందులో ఏ పురుగైనా పడిందా... ఇంత పచ్చడిస్తున్నావు?" అని సూటిగా అడిగాడు. వీడెవరో బ్రతికిచెడ్డ ముష్టాడు కాబోలు.

'ఓరి నిన్ను తగ్గలెయ్యా... పుణ్యానికి పోతే పులెత్తుకుపోయిందని- నీమీద జాలి పడితే నా శీలాన్నే శంకిస్తున్నావా?' అనుకుని, "అదేం కాదోయ్... దీన్ని బజారు నుంచి కొనుక్కొచ్చాం. ఇందులో మసాలా వేశారు. మేం ఎవ్వరం మసాలా తినం. అందువల్ల ఇచ్చేస్తున్నాను" అని ఉన్న నిజం చెప్పాను.

వాడు అనుమానంగా నావంక చూసి తప్పనిసరిగా దానిని తీసుకున్నాడు. ఏమనుకున్నాడో, ఏమో... దానిని మిగతా వాటితో కలపకుండా జాగ్రత్తగా ఓ ప్రక్కన

పెట్టాడు. ముందుకి సాగిపోతూ కూడా మధ్యమధ్య వెనక్కి తిరిగి నావంకే చూడడం మొదలుపెట్టాడు. వాడి ప్రవర్తనకి నేను విస్తుబోయి అలాగే గేటు దగ్గరే నిల్చుండిపోయాను.

ముష్టివాడు నాలుగిళ్ళు దాటాడో, లేదో... ఎదురుగుండా "మాదాకోళమమ్మా!" అంటూ మరో ముష్టివాడు వస్తున్నాడు. వెంటనే వీడు వాడిని ఆపి, "ఇది తీసుకోరా... నాకు ఈరోజు బాగానే దొరికిందిలే! ఇది నువ్వు తీసుకో!" అంటూ జాగ్రత్తగా నేనిచ్చిన పచ్చడిని ఆకుతో సహా వాడి జోలెలోకి వేశాడు.

ఆ దృశ్యం నాకు స్పష్టంగా కనిపించింది. ఆదివారం ప్రొద్దున రోడ్ మీద రద్దీ లేకుండడం, గాలివాలుగా ఉండడంతో వాడి మాటలు కూడా నాకు స్పష్టంగా వినబడ్డాయి.

ఆ రెండో ముష్టివాడు కూడా దానిని అనుమానంగానే తీసుకోవడం నేను గమనించాను. ఒక ముష్టివాడు మరో ముష్టివాడికి ఊరికే కమ్మని తాజా ఊరగాయను వేస్తే నమ్మేటంతటి అమాయకుడా వాడు?

'బహుశా... వాడు కూడా దానిని ఇంకెవరికో ట్రాన్స్ఫర్ చేస్తాడు. లేదా అవతల పారేస్తాడు...' అనుకుంటూ ఇంట్లోకి వచ్చి మా ఆవిడకి ఈ సంగతి చెప్పాను. "కొత్త ఊరగాయ ఊరికే పోతుందని సద్బుద్ధితో చేస్తే ఎలా అయిందో చూడు! మిగతా ముష్టివాళ్ళూ ఇంతే చేస్తారు! పోనీ.., ఏ స్నేహితులకైనా ఇస్తే వాళ్ళేమనుకుంటారో!" అన్నాను.

"మీరు అంత ఎక్కువగా పచ్చడి పట్టుకెళ్లారు కాబట్టి- అదికూడా... అన్నం లేకుండా కావడంతో వాడికి అనుమానం వచ్చింది. ఈసారి నుంచి మిగిలిపోయిన అన్నంతోపాటు కొద్దికొద్దిగా ఈ ఊరగాయ వేద్దాం. ఎవ్వరికీ అనుమానం రాదు. చెడకుండానే మొత్తం ఖర్చయిపోతుంది" అంటూ నాకు జ్ఞానోపదేశం చేసింది మా ఆవిడ.

'ఆవిడ ఉపదేశం ఊరగాయ కొనేముందు తీసుకొని ఉంటే ఈ ఖర్చు, ఈ హైరానా తప్పేవి కదా...' అనుకుంటూ ఉసూరుమన్నాను. పైకి మాత్రం- "అందుకేనోయ్... కరణేషు మంత్రీ" అన్నారు అన్నాను మెచ్చుకుంటూ.

"ఆ-ఆ.... మా మంత్రిత్వం అంతా అయ్యాకేగా!" అంటూ వంటపనిలోకి వెళ్లిపోయింది శ్రీమతి.

గట్టుమీదున్న 'ఊరగాయ సీసా' నన్ను చూసి నవ్వుతున్నట్లనిపించింది.

- స్వాతి వార పత్రిక... 20 జూలై '90